

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΟΔΩ ΦΑΕΣΣΑ: ΑΡ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
'Από της 1ης 'Ιανουαρίου ή της 'Ιουλίου
'Εν τῷ Έσωτ. ὄρ θ. 'Εν τῷ ἔξωτ. ὄρ. ἄρ. 8

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΚΟΜΕΝΑ

Μέτρα ἐπιβάλλόμενα κατὰ τῶν ὑλιστικῶν διδασκαλιῶν καθηγη-
τῶν τινῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ. — Ἡ κατὰ-
κρίσις καὶ ἡ κρίσις. — Τὸ κάρφος καὶ ἡ δοκός, ὑπὸ Τιμοθ. 'Αναστα-
σίου. — Ἐκθέσις πρὸς τὴν Ἱερὰν καὶ Ἀγίαν Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος,
τοῦ Ἱεροκήρυκος Πολυκάρπου Ι. Σουδοῦ. — Ὁ Κορινθίος Σωκρά-
της. — Πένθημοι ὄρασι ἐν Κορίνθῳ, ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ. — Μι-
χαήλ Ι. Γαλανοῦ. — Τὰ Ἱερὰ Διηγήματα. — Ἐκ τῶν τοῦ Χρυσοστό-
μου. — Ἐκ τῶν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. — Ησαΐα. — Ἀπόστο-
λος καὶ Ἐὐαγγελίον τῶν Κυριακῶν 14ης καὶ 21ης Φεβρουαρίου. —
Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν
προσεγγίη ἑβδομάδα.

ΜΕΤΡΑ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΥΛΙΣΤΙΚΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΤΙΝΩΝ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Β'.

Τὸ καθῆκον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη ἀντίρρηση εἰς τὸ ὅτι ἡ Ἱερὰ ἡμῶν
Σύνοδος δικαιούται καὶ ὀφείλει νὰ λάβῃ ἄνευ ἀναβολῆς τὰ
προσήκοντα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς μέτρα ἐναντίον τῶν
ὑλιστικῶν διδασκάλων, τὰ ἵποια ἐξαγγέλλονται ἀπὸ τινῶν
ἐδρῶν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου.

Ἡ ἱεραρχία εἶνε ἡ θεματοφύλαξ καὶ ἡ φρουρὸς τῆς πί-
στεως, τὸ δὲ προσέχειν καὶ ἀγρυπνεῖν ὑπὲρ τοῦ ἐμπειπιστευ-
μένου αὐτῇ ποιμνίου εἶνε ἐκ τῶν πρώτων καὶ ἀπαραιτήτων
αὐτῆς καθηκόντων. Ὁ Ἀπ. Παῦλος ὁμιλοῦν διὰ τελευταίαν
φορὰν ἐν Μιλήτῳ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου πα-
ρήγγειλεν εἰς αὐτοὺς νὰ προσέχωσι παντὶ τῷ ποιμνίῳ
προβλέπων δὲ ὅτι θὰ ἐμφανισθῶσιν ἄνδρες λα-
λοῦντες διςτραμίενα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς
ὀπίσω ἑαυτῶν, πρέετραπε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐν
Ἐφέσῳ Ἐκκλησίας νὰ γρηγορῶσι μνημονεύοντες ὅτι
αὐτοὶ ἐπὶ τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν δὲν ἐπαυσε
νὰ νοουθετῆ μετὰ δακρύων ἕνα ἕκαστον. Ὁ ἴδιος,
ἀνομολογῶν εἰς τὴν αὐτὴν ὁμιλίαν ὅτι μεγάλην εὐθύνην εἶχε

διὰ τὴν σωτηρίαν ἢ τὴν ἀπώλειαν πάντων τῶν ἐν Ἐφέσῳ,
παρηγορεῖτο μόνον διότι ἐπέτελεσεν ἀδελφικῶς τὸ καθῆκον
τοῦ, καὶ ὅλους ἐκέλευσεν εἰς μετάνοιαν καὶ πίστιν, καὶ ὅλον
τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ εἰς ὅλους ἐγνώρισε σαφῶς. (Πράξ.
Κεφ. ΙΕ'.)

Ὁ αὐτὸς ἀπόστολος ἀξιοὶ παρὰ τῶν ἐπισκόπων νὰ ἐλέγ-
χωσι, νὰ παρακαλῶσι, νὰ ἐπιτιμῶσιν ἐν πάσῃ μα-
κροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ (Β' Τιμοθ. Κεφ. Δ'). Πρὸς δὲ
τίττον γράφων, (Κεφ. Β') μεταξύ τῶν ἄλλων ὑποχρεώσεων
τῶν πνευματικῶν ποιμένων τάσσει τὸ παρακαλεῖν ἐν
τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαίνουσῃ καὶ τοὺς ἀντιέγον-
τας ἐλέγχειν.

Πλεῖστα ἄλλα χωρία ἔχει τις νὰ παραθέσῃ τοῦ αὐτοῦ
πνεύματος ἀλλὰ καὶ τὰ ἀνωτέρω ὡς ἐκ περισσοῦ ἀνέφερα
διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας ἐκ τῶν λαϊκῶν ἀνγνωστῶν διότι περὶ
τοῦ κλήρου προκειμένου, καὶ μάλιστα τοῦ ἀνωτέρου, ὕβρις θὰ
ἦτο καὶ ἡ ἀπλή ὑπόνοια ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μελετήσῃ καὶ
γνωρίσῃ αὐτά.

Φίλος τις ὅμως μοὶ ἐξέφραζεν ἐσχάτως τὴν λύπην του
ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος οὐδὲν ἐνήργησεν ἐπὶ τόσα
ἔτη κατὰ τῆς διδασκαλίας τῶν ὑλιστικῶν θεωρημάτων ἀπὸ
πανεπιστημιακῶν ἐδρῶν, δὲν ἀπέκρυπτε δὲ ὅτι τὴν λύπην
του μεταβάλλει εἰς ἐσχάτην ἀθυρίαν ἢ ἐξακολούθησι τῆς
αὐτῆς ἀδιαφορίας παρὰ τοῖς ἀνωτέροις ἐκκλησιαστικαῖς κύ-
κλοις καὶ μετὰ τὴν διὰ τῆς «Ἐπίτας» πρόσφατον ἐπι δια-
φήμισιν τῶν στρεβλῶν διδασκάλων τοῦ καθηγητοῦ κ. Μητσο-
πούλου.

Εἰς ἐμὲ ἄς ἐπιτραπῆ νὰ φρονῶ ὅτι ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος
δὲν ὀφείλει ἀφήσει νὰ παρέλθῃ ἡ εὐκαιρία, χωρὶς νὰ ἐκτελέσῃ
ὅ,τι τῇ εἶνε ἐπιθεβλημένον ἐν ὀνόματι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν
ὀνόματι τῆς πίστεως.

Ἀδιαφορίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς ἐπιτέλειαν καθήκοντος
τόσον ἱεροῦ δὲν παραδέχομαι διότι ἡ Ἀρχὴ αὐτῆ, ἡ πρῶ-
ρισμένη διὰ νὰ ἐπισχῆ καὶ παρ' ἄλλοις τοῦ καθήκοντος τὸ
συνέστημα, δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῆ νεκρῶ αὐτῇ πρὸς τὸ
καθῆκον. Ἴσως μόνον νὰ ὑπάρχη ἀέψις περὶ τοῦ ἂν τὸ ζή-
τημα ἦνε ἄξιον τῆς σπουδαίας μερίμνης καὶ ἐνεργείας ἐκ μὲ-

ρους της Ιεράς Συνόδου έχουσης περί τόσα άλλα να αναλογηθή και περί πλείστον άλλων να φροντίσῃ. Ἀλλὰ καὶ ὁ διαταγ- μὸς αὗτος δὲν ἀμφισβητῶν ὅτι εἶνε προσηκόντος, τήχιστα δὲ ὅλ' ἐκλίπη καὶ ὅλ' ἀσκαθεσθῆ.

Διότι καὶ οἱ πλανῶντες ἐκ τῶν καθηγητῶν καὶ οἱ πλανώ- μενοι ἐκ τῶν φοιτητῶν ἀποταλέουσι μέρος τοῦ ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὐδ' ὅλον δὲ τὸ ποιμνιον, ἀλλὰ καὶ πᾶν αὐ- τοῦ μέρος εἶνε ἀνάγκη κατὰ τὸν Παῦλον νὰ προσέχωσι καὶ νὰ γρηγορώσιν εἰ ποιμένες, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς περιεποιή- σατο αὐτὸ διὰ τοῦ ἰδίου τὸν αἵματος καὶ ὅλ' ἐζήτησεν καὶ περὶ αὐτοῦ εὐθύνας ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐσχάτης.

Οὐδὲ πρέπει νὰ παροραθῆ τὸ ὅτι ἡ ἰδιότης τῶν πλανῶν- των καὶ πλανωμένων ἐνταῦθα εἶνε ὑπερόχως ἑξαιρετική, καὶ διὰ τοῦτο χορῆζει ἑξαιρετικῆς προσοχῆς καὶ φροντίδος.

Διότι δι' αὐτῶν ἐπιφράζεται ἡ θεολογικὴ συνείδησις ὅχι μόνον ὁλοκληρῶς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁλοκληρῶς σχεδὸν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους· ἢ δ' ἐκ τοῦ παρελθόντος ἀσφα- λῆς περὶ τοῦ μέλλοντος εἰκασία παύσαι, ἐάν τὸ Πανεπι- στήμιον δὲν κληρικῶθῃ ἀπὸ τῶν μύσματος τῶν ὑλιστικῶν θεω- ριῶν, μετὰ τινε ἀκόμη ἐτη ὁλοκληρῶς ἢ χώρα μας ὅλ' μολυνθῆ ἀθεοπαύτως ἐξ αὐτῶν.

Ἐν τιαυτῇ δὲ περιπτώσει ἡ Ἐκ- κλησία ἡμῶν μάλιστα ὡς ἔχουσα ἀντιπρότερον τὰ ἀνεπτυγ- μένα λεγόμενα στοιχεῖα, ὅ' ἀπαντήσῃ δυσυπέβλητα προσ- κήματα εἰς τὸ ἔργον τῆς θεολογικῆς ἀναγεννήσεως· οὐδὲ- λως δ' ἀπίθανον, ἐκφραζομένη καὶ αὐτὴ ἐκ τοῦ μολύματός νὰ μὴ εὐρῆ τὰ κτελλήλια ὄργανα πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο, ὅταν ὁ' ἀπορκισμὸς σθεκρότερον νὰ προσέξῃ εἰς αὐτό. Διότι, ἐάν καὶ σήμερον ἔχωμεν ὑπέψυχρον εἰς ζήλον καὶ δύσκολον περὶ τὸ κηρύττειν ἰκανὸν ἀριθμὸν λογίων κληρικῶν, τοῦτο προσέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὰ ὑλιστικὰ διδάγματα καθηγητῶν τινῶν τῆς Ἱατρικῆς καὶ Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἐπη- ρέασαν ἐπιζήμιως τὸ θεολογικὸν αἰσθητικὸν φοιτητῶν τινῶν καὶ ἄλλων σχολῶν, δὲν ἰσχύει δ' ἀτυχῶς τὸ ἔνδομα τοῦ κλη- ρικοῦ νὰ διαθεράμῃ ψυχῆν, εἰς τὴν ὅποιαν πλάνη, ὑποδου- μένη τὴν μορφήν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας, ἐφίμασε νὰ ἐμ- βάλλῃ τὸν παγετὸν ἂν ὅχι τῆς ἀπιστίας, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τῆς ἀμφιβολίας καὶ ἀδιαφορίας.

Δι' ὅλα ταῦτα φρονῶ, ὅτι ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος δὲν ὅλ' βραδύνη νὰ λάβῃ τὰ ἀποκαίμενα εἰς αὐτὴν μέτρα κατὰ τῆς ἀκωλύτως μέχρι σήμερον ἐξυπηρετηθείσης διδασκαλίας τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν ὑπὸ τινῶν γνωστῶν καθηγητῶν τοῦ Πανε- πιστημίου.

Τίνα τὰ μέτρα ταῦτα ; Κατ' ἐμὴν ταπεινήν, μετὰ πάσης εὐλαθείας ὑποβαλλομέ- νην γνώμην, ἡ Ἱερά Σύνοδος πρέπει:

Πρῶτον νὰ καλέσῃ πρὸς παράκλησιν καὶ νοουθεσίαν τοὺς πταίσαντας καθηγητὰς, καταδείξῃ δὲ εἰς αὐτοὺς πῶς ὁ ἀόριστος, ἀνεπιγνώστος ὅπως, διαπράττουσι κατὰ τῶν φοιτη- τῶν, τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, τῆς κοινωνίας, τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἔθνους, τοῦ Κράτους καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἐπι- στήμης.

Ἐν ἐπιτυχίᾳ τοῦ ἀιδήματος τούτου, οἱ μεταγνώσαντες καθηγηταὶ ὅλ' εἶνε ἀξιοί τῶν εὐλογιῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ

τῆς ἀγάπης τοῦ ἔθνους, τὸ δὲ κέρδος ὅλ' εἶνε πολλαπλοῦν καὶ μέγαν.

Ἐν ἀποτυχίᾳ δὲ εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ἀπομένει νὰ κάμῃ χορῆσον τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ὅσα ἀναγράφονται εἰς τὸ Ἔ- ῤφρον τοῦ διαπόντος αὐτὴν Καταστατικοῦ νόμου. Ὁρεῖται διηλαθῆ νὰ καταγγείλῃ τοὺς ἐνόχους καθηγητὰς εἰς τὴν Πο- λιτικὴν Ἀρχήν, ὅπως προβῆ αὐτῇ εἰς τὴν παῦσιν αὐτῶν· πρὸς δὲ τούτῳ ὀρεῖται νὰ ἐκδώσῃ συμβουλευτικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τὴν σπουδάζουσαν νεότητά συνιστώσα εἰς αὐτὴν νὰ προ- σέξῃ ἀπὸ διδαγμάτων, τὰ ὅποια, πεπλανημένα ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιστημονικῆς, ἄγουσιν ἄμα εἰς τὴν νέκρωσιν τοῦ θεολογικοῦ συναισθηματός καὶ δι' αὐτῆς ἐπιφέρουσι τὴν κατὰπτωσιν παντός υγιούς φρονήματος καὶ διασαλεύουσι τὰς βάσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ, τοῦ πολιτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου.

Μη. I. Γαλανός.

Η ΚΑΤΑΚΡΙΣΙΣ ΚΑΙ Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟ ΚΑΡΦΟΣ ΚΑΙ Η ΔΟΚΟΣ

Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε, ἐν ᾧ γὰρ κριματι κρίνετε κρι- θήσεσθε, καὶ ἐν ᾧ μέτρω μετρεῖτε ἀντιμετρηθήσεσθε ὑμῖν.

Τὶ δὲ βλέπετε τὸν κάρφος, τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς ;

Ἡ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου· ἄφες ἐκβάλλω τὸν κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου.

Ἐποικριτὰ, ἐκβαλε πρῶτον ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου τὴν δο- κὴν καὶ τότε διαδέξῃς ἐκβαλεῖν τὸν κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Ἑρμηνεία

«Νὰ μὴ κατακρίνητε διὰ νὰ μὴ κατακριθῆτε ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διότι κατὰ τὴν κρίσιν τὴν ὅποιαν κάμνετε ὅλ' κριθῆτε καὶ κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀσθηρότητος, τὸ ὅποιον μεταχειρίζεσθε εἰς τοὺς ἄλλους, ὅλ' ὑπολογισθῶν καὶ αἱ ἀμαρτίαι αἱ ἰδικαὶ σας. αἴτι δὲ βλέπετε τὸ μικρὸν καὶ λεπτότατον ξυλάριον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ πλησίον σου καὶ τὸ μέγαλον δοκᾶρι ποῦ κῆεις εἰς τὸν ἰδικόν σου ὀφθαλμὸν δὲν τὸ αἰσθάνεσθαι ; Πῶς ὄλ' εἶπες εἰς τὸν ἀδελφόν σου ; ἄφες νὰ ἐκβάλω ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν σου τὸ ξυλάριον καὶ σὺ νὰ ἔχῃς τὸ δοκᾶρι εἰς τὸν ὀφθαλμὸν σου ; Ἐποικριτὰ, ἐκβαλε πρῶτον ἐκ τοῦ ὀφθαλ- μοῦ σου τὸ δοκᾶρι καὶ τότε ὅλ' ἠδυνήθῃς τὰ ἐνοήσῃς καὶ νὰ κληκρίνης, ὅπως ἐκβάλλῃς τὸ ξυλάριον ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.»

Μὴ κατακρίνετε τὸν πλησίον σας ἐξ ἐγωῦσμοῦ καὶ ὑπερη- φανείας ἢ ἐξ ἀτομικῆς δυσχερασίας καὶ μίσους, ἵνα μὴ διὰ τοῦτο καὶ διὰ τὰ λοιπὰ ἀμαρτήματά σας καταδικασθῆτε ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀσθηρῶς καὶ ἀμελλοῦς. — Διότι ἡ ἀνεπιείκεια καὶ ἡ δυσμένειά σας, ἡ κκεντρούχεια καὶ ἡ κακὴ πρόθεσις τοῦ νὰ μεγαλοποιήσῃτε τὰ ἀμαρτήματα καὶ τὰς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων καὶ νὰ δυσφημήσῃτε αὐτούς, διαβάλλοντες τὴν ἴσιν

λαλίαν τῶν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, τοῦτο ὄλ' προκαλεσθῆ τὴν ἀσθηρὰν τοῦ Θεοῦ κρίσιν ἐναντίον σας καὶ ἀνηλεῶς ὄλ' κα- ταδικασθῆτε, διότι εἰς τὸν τρόπον σας αὐτὸν ὄλ' ἀπειδαίγητε μὴ ἔχοντες γνώσιν τῆς ἰδίας ἀμαρτωλῆς καταστάσεως μήτε εἰς ἐκτούς προσέχοντες, μήτε ἐν τῇ καρδίᾳ σας ἔχοντες τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συμπάθειαν πρὸς τὸν πλησίον, ἀλλ' ὅτι εἴσοι ἀδιάφοροι καὶ ἀπρόσεκτοι πρὸς τὰ ἀμαρτήματα τὰ ἴδια, σκληροὶ δὲ καὶ κκεντρούχεις πρὸς τοὺς ἄλλους. — Ἡ ἀσθηρότης καὶ τὸ μέτρον τῆς κρίσεώς σας ὄλ' ἐσθῆ εἰς τὸν δικαίον Θεόν ἀπὸ τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς ψυχῆς σας, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκεσθε ἐν σχέσει πρὸς τὸν πλησίον. — Μόνον ἡ ψυχὴ ἢ ἐπιεικὴς καὶ εὐσπλαγγνος, ἢ ψυχὴ ἢ ἀγαπῶσα καὶ συμπάσχουσα, ἢ ψυχὴ ἢ ὑπὸ φιλοφροσύνης διεθυνημένη, μό- νον αὐτὴ ὄλ' εὐρῆ τὸν δικαίον Θεόν καὶ πολυεύσπλαγγχον καὶ πολυέλεον.

Σὺ δὲ ὁ τοιουτοτρόπως κατακρίνων καὶ δυσφημίζων τὸν πλησίον σου διατὶ προσέχεις μόνον καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα ἀκόμη σφάλματα τοῦ πλησίον σου καὶ παραβλέπεις εἰς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ αὐτὰ τὰ μέγιστα ; Διατὶ καλῶς προσέχεις καὶ δια- κρίνεις καὶ τὰς μικροτάτας ἀμαρτωλὰς ἀδυναμίας τοῦ πλη- σίον σου καὶ προσποιεῖσαι ὄλ' ἄφες, ὅτι περὶ τῆς διορθώσεως του ἐνδισφίξεσαι καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐλέγχεις καὶ τὸν κατακρίνεις, οὐδανῶς δὲ φροντίζεις νὰ καθάρσῃς τὴν ψυχὴν σου ἀπὸ τὰ βαρύτατα ἀμαρτήματά σου καὶ νὰ ἀπαλλάξῃς αὐτὴν ἀπὸ τὰ δεινότερα πᾶθῃ σου ;

Πῶς δύνασαι νὰ εἶπες εἰς τὸν πλησίον σου : πρόσέξέ με νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὸ ἀγαθόν καὶ νὰ σὲ ἐκβάλω ἀπὸ τὸ κακόν, πῶς δύνασαι νὰ εἶπες, ὅτι περὶ τῆς διορθώσεως τῶν μικρῶν σφαλμάτων τοῦ ἀδελφοῦ σου φροντίζεις καὶ εἰς τὸ πῶς τῆς ἀληθείας νὰ τὸν ὀδηγήσῃς θείας, ἀφῶ σὺ φανερά φαίνεσαι, ὅτι μαρῶς καὶ τυφλῶς εἰς τὰ μέγιστα ὑποπίπτεις ἀμαρτή- ματα καὶ τὸν ἠθικὸν νόμον ἐπιμένως παραβῆνεις, καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαρτίας ἐξακολουθεῖς πάντοτε νὰ εὐρίσκησαι ;

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Τιμῶθ. Ἀνοσιτάδιον.

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΚΑΙ ΑΓΙΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΒΑΛΛΑΘΟΣ τοῦ Ἱεροκήρυκος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ Ι. ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ

Ἡ θεολογικὴ καὶ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ θεοσώστου νομοῦ Ἀρχιεπισκόπου βλίνει εὐτυχῶς ἐπὶ τὰ βελτίω ἐνεκα τῆς γεν- νικῆς ἐργασίας ἥτις ἀπὸ τινος χρόνου γίνεται. Ὁ κατὰ βάλθε εὐσεβῆς ἑλληνικός λαὸς ἤρξατο ἤδη νῶν ὅτι ἡ χριστιανικὴ θεολογία εἶνε οὐ μόνον ἀληθὴ θεολογικὴ καὶ ἠθικὴ, ἀλλὰ καὶ ἀληθὴ οἰκογενειακὴ, κοινωνικὴ καὶ ἐμμέσως πολιτικὴ καὶ ἐθνικὴ. Ἡ φιλοσοφία τῆς Ἱστορίας ἀληθῶς μαρτυρεῖ ὅτι, τῶτε ἐν ἔθνος βλίνει γοργῶ τῷ ποδὶ ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ πολιτισμοῦ, ὅταν τὸ ἀληθὲς καὶ ζωογόνον πνεῦμα τοῦ θεοῦ ἀπολείπεται εἰσελθῆ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, τῇ κοινωνίᾳ, τῷ ἔθνε· Ἡ κληρονομία ἢ μετὰ τὸ ἄποθῃ αὐτῆ τῶν ἐθνικῶν ἠθῶν καὶ ἠθῶν

πάλαιον τούτων ἰδεῶν παρὰ τῷ λαῷ τοῦ νομοῦ τοῦδε· πλὴν εἰς τοῦτο ἀνεπιφρόντως συνετέλεσε καὶ ἡ γενναία θεολογικὴ ἐργασία ἥτις ἐξακολουθεῖ μετὰ ἀληθοῦς ἀποκαταστάσεως γι- γνουμένη.

Ὁ ἀκατοπύνητος ἱερότατος Πατρὶν καὶ Ἡλείας κ. Ἱε- ρόθεος διδάσκει τὸν κληρὸν καὶ τὸν λαόν, ἐκδιδάσκειν ἐγκυ- κλίους, αἵτινες ἀπλήστως ἀναγινώσκονται, προσκαλεῖ καὶ ἀλλοθῶθεν πνευματικούς ἱεροκήρυκας αἵτινες ἐν ἀπλῇ γλώσσῃ διδάσκουσι τὰ εὐαγγελικὰ παραγγέλματα.

Καὶ ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπαλάσεως» ὡς μέγιστα εἰς τοῦτο συνετέλεσε καὶ συνετελεῖ διὰ τῆς ἰδρύσεως· ἐν τε τῷ Πύργῳ καὶ Διγρῷ Ἱερῶν ἐκείνων εἰς 2 καὶ ἄλλοι καὶ ἐγὼ ἀλλὰ μάλιστα ὁ διαπρεπὴς τῆς «Ἀναπαλάσεως» διευθυντὴς κ. Γαλανός διδά- σκει συγγύτητα ἀναπτύσεων τὰς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ φιλοσοφικῆς καὶ κοινωνικῆς καὶ δὴ καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως. Εἶθε νὰ πληθυνθῆ σὺν τῷ χρόνῳ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ν' ἀκούη- ται ἡ μελιγρὰ καὶ παρρηγορὸς φωνὴ τοῦ ἰκανοῦ ἱεροκήρυκος καὶ ἐν τῷ ἀποκέντρῳ ἐτι χωρὶν διότι ὁ μὲν αθερισμὸς πολλός· οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι.»

Εἰς τὴν θεολογικὴν ταύτην κίνησιν καὶ ὄρασιν, ἥτις ἀληθῶς ὑπενομήζων ἐν τινι μέτρῳ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ, συνετέλεσαν ἀπὸ τινος ἀπόψεως καὶ αἱ, ὡς μὴ ὄφελον, ἀναφανείσαι ἑτεροδοξασκαλίας αἵτινες, πιθανῶ περι- βλήματι παρουσιαζόμεναι, ἠπειλοῦν νὰ ὑποσκελίσωσι τοὺς μάλλον ἀσθηρικούς καὶ ἀπλουστέρους. Δύο αἵρετικοὶ Ἄρ- νελλοὶ καὶ Χριστογανωπόουλοι ἀναφάνεσθαι καὶ διδάσκοντες τὸ πρῶτον ἐν αὐταπαρνήσει καὶ εὐγλώττως ἰδέας ἀντροθεοδ- ξους καὶ ἀντικαινωνας ἐπέροξαν τὴν ἡμερῶν τῆς ἐνταῦθα τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐβλάσκων, ἔγραψον, ἠπειλοῦν, προσεφῆτευσον. Εὐτυχῶς εὐρίσκονται ἤδη ἐν τῇ φυλακῇ ἐνεκα παραθέσεων θετῶν νόμων τῆς πολιτείας καὶ ὁ ἐγερθεὶς οὗτος σάλος τῆς κκοδοξίας ἐκόπασεν.

Ἀλλὰ δεινότερος ἐχθρὸς τῆς Ἐκκλησίας ἐναγχος παρευ- σιάσθη, ὁ Μασσωνισμὸς ἢ Ἐλευθεροτακτικισμὸς εἰς τὸν προ- σηλυτισμὸν τοῦ ὅποιου εἰργάζοντο καὶ καθηγηταὶ τῶν ἐν- ταῦθα γυμνασίων. Ὁ Μασσωνισμὸς εἶνε μία κοινωνικὴ πλῆγη καὶ ἀντιχριστιανικὴ αἵρεσις ὡς μαρτυροῦσι καὶ ἄνδρες φιλε- λεῦθροι ἐν αὐτῇ τῇ Ἑσπερίᾳ, διότι ὁ Μασσωνισμὸς εἶνε κα- θαρὸς θεῖσμος καὶ τινες δὲ Σι-ραὶ εἶνε ἀθεῖστικά καὶ διεθυ- νονται ὑπὸ τῶν ἀντιχριστῶν Ἑβραίων.

Εἰς χριστιανικὴν μόρφωσιν καὶ ἀνάπλασιν τῶν κοινωνιῶν εἶνε ἀνάγκη σπουδαιοτέρως καὶ γενναιοτέρως δράσεως τῆς τε Οἰκογενείας καὶ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Ἀρχὴ παιδαγω- γικὴ εἶνε ὅτι τὸ παράδειγμα συνετελεῖ κήλικον καὶ ζωρότερον καὶ ἐλευστικώτερον ἢ ῥητορικώτατος λόγος. Τὸ παράδειγμα ἐξασκεῖ ἠθικὴν γοησίαν οὐ τὴν τυχεύσαν. Τὸ ἠθικόν, ζῶν καὶ φαιτίνον παράδειγμα τῶν διδασκάλων καὶ χριστιανῶν κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας συνετέλεσεν ὄχι ὀλίγον εἰς τὴν κατωτέραν διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὰ ἐν οὐκτε καὶ σικῆ θανάτου καθημένα ἔθνη. Ἡ διδασκαλία κατ' ἀκολου- θίαν ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ἠθικοῦ καὶ φαιτίνου βίου εἶνε μέσον συντελεστικώτατον τῆς μορφώσεως κατὰ χριστὸν μιᾶς κοινωνίας, ἥτις καθαρίζεται καὶ ἁγιαζέται διὰ τοῦ πνεύματος

του Χριστού και δια των μυστηρίων της Εκκλησίας. Πλήν και η Εκκλησία και η Πολιτεία δεν πολύ να βοηθούνται και υπό των Γονέων, άλλως λείπει υπό της Οικογενείας, ήτις εν οικιακή είνε μία κοινωνία. Οι γονεῖς δύνανται, εἴπερ τινες και άλλοι, να ἐμφυτεύσωσιν εἰς τὰς ἀπάλαι ψυχὰς τῶν τέκνων τὰ ὑψηλὰ και εὐγενῆ αἰσθηματά, ν' ἀνεπτυξώσιν τὴν ἐμφυτευθεὴν πρὸς τὸν Θεόν και τὸν πλησίον ἀγάπην και τὴν πρὸ τὸ ἀγαθὸν και πατριὰ ἀταπείνησιν. Ἡ μήτηρ μάλιστα εἶνε ἡ ἴεραι τῆς κατὰ Χριστὸν ἠθικῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων ἄτινα ἡμέραν πινά θ' ἀποδώσιν ἄνδρες, πολῖται. «Ἀπὸ τῆς ἐστίας ἢ χάρις» ἐνταῦθα τὸ τῶν ἀγαθῶν ἐργαστήριον λέγει ὀρθότατα ὁ φιλόσοφος Ἱρηγόριος Νύσσης. Ἐὰν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τὸ τέκνον δὲν μαρφοθῆ κατὰ Θεόν, δὲν συνειδήσῃ ἐν τῇ προσευχῇ και τῇ ἀγάπῃ πρὸς τὸ ἀγαθόν, μαρφοθῆ δὲ ὑπὸ τοῦ βεβήματος τῆς κακίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δυσχερῆς πᾶν δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Θεόν και ν' ἀγαπήσῃ τὴν ἀρετὴν ήτις εἶνε δύσκολος και δυσχερῆς ἢ ὡς λέγει ὁ Ἡσόδος ἀφ' ἑσῆς δὲ και ἕβριος οἶμος ἐπ' αὐτὴν και τραχὺς τὸ πρῶτον». Ἡ οἰκογένεια δὲν πρῶτιστα ν' ἀναπλασθῆ κατὰ τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου ὅπως ὁ σπόρος τοῦ Θεοῦ λόγου ῥιπτήται εἰς γῆν ἀγαθὴν και πρόσφορον τῶσφ μᾶλλον, ὅσφ αἰγίον ἢ νεότης πολλῶν δέεται τῶν ἐπιστατούτων, διδασκάλων, παιδαγωγῶν, ἀκολούθων, τροφῶν ἀγαπήτων γὰρ μετὰ τῶσφ κατασεθῆναι αὐτὴν (Χρυσός. Ὁμιλ. 8 εἰς τὴν Α' Τιμοθ.) Πᾶντα, κατ' ἐμὲ, πρέπει νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἠθικὴν ἀνάπλασιν τοῦ παλιπαθοῦς ἡμῶν ἔθνους. Ὁ Χριστὸς πανταχοῦ δὲν νὰ ἐπικρατήσῃ και βασιλεύσῃ και ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, τῷ Σχολείῳ, τῇ Δικαιοσύνῃ, τῇ Πολιτείᾳ. Οἱ κατέχοντες μεγάλαι ἐν τῇ κοινωνίᾳ και τῇ Πολιτείᾳ θέσεις δὲν νὰ γίνωνται παράδειγμα ζῶν ἠθικῆς, εὐσεβείας, ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὅπως και ὁ λαὸς διδάσκηται διὰ τοῦ παραδείγματος μᾶλλον ἢ τοῦ λόγου. Ἡ ἀσίθεια ἢ ἀδιαφορία ἐνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου ἢ δικαστοῦ ἢ ἐπιστήμονος φέρει μεγάλην ἐπίδρασιν παρὰ τῷ ἀπλῶ μάλιστα λαῷ ὡς ἐκ πείρας κατὰ τὰς περιόδους μου γνωρίζω.

Εὐχόμενος ἐκ μέσης καρδίας ὅπως ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δι' ἀναδείξεως κλήρου ἀνεπτυγμένου, ἀλλὰ μάλιστα ἠθικοῦ και ζηλωτοῦ ὄρασῃ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἔθνους ὑποσημεύομαι.

+ Ο ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ὁ τηλέγραφος ἀγγέλλει τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου Κορινθίας κ. Σωκράτους ἐνακήφοντα τὴν π. Δευτέραν, 15 Φεβρουαρίου, περὶ τὴν ὡρὰν μ. μ.

«Ἄλλοτε, ὅτε ἐξῆ ἐν ἀμείλῳ γήρατι ὁ σεπτὸς ἱεράρχης, ἀδιαλείπτως διδάσκων, ἀδιαλείπτως εὐεργετῶν, καλλιεργῶν τὰς ψυχὰς τοῦ πνευματικοῦ ἀγροῦ του και περιποιούμενος τὰ ἄνηθ τοῦ κήπου του, ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐν τῇ σείρᾳ τῶν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πάτρας - Πύργον ταξιδιωτικῶν

ἐντυπώσεών του ἔγραψε: «Καὶ ὑπὲρ ὅ,τι ἐξύψου και ἐδδίζαζε τὴν Κόρινθον τὴν ἀρχαίαν, ὑπὲρ τὰ πλοῦτη και τοὺς νεοὺς και τὰ ἱερὰ και τὰ ἀγάλματά της, ὑπὲρ τοὺς πολεμιστὰς και τοὺς ναύτας και τὰς τριήρεις και τοὺς στρατηγούς και τοὺς ναυάρχους της, ἡ Κόρινθος τῆς σήμερον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τιμιώτερον τι και περιφανέστερον, ἕνα λειτουργίον τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀληθινοῦ, ἕνα διάδοχον τοῦ Παύλου, ἕνα μετρίχροναι και ἀθάρτυον, ἀλλ' ἀγνὸν και ἰσχυρὸν ἱεράρχην, τὸν Σεβ. Ἀρχιεπισκόπον Σωκράτην Κολιάτσον... Καὶ ἐγώ, ὅστις ἐγνώρισαι καὶ ἐξ ἀντιλήψεως και ἐξ ἀσφαλοῦς ἀκοῆς τὸν Ἀρχιεπισκόπον Κορινθίας ἐπισκεπτόμενον τὰ ἐκπαιδευτήρια, εὐλογῶντα τὰ παιδία, κηρύττοντα ἀδιαλείπτως, νευθετοῦντα κατ' οἶκον, συνδικιλάσσοντα ἐρίζοντα, ἐπιπλήττοντα παρνομοῦντα, ἀπειλοῦντα ἀτακτοῦντα, ἀνακουρίζοντα πενομένους, παρηγοροῦντα θλιβομένους, καλλιεργοῦντα τὰ ἄνηθ τοῦ κήπου του, ἀλλ' ἐνδιαφερόμενον πολὺ περισσύτερον διὰ τὸν πνευματικὸν ἀγρόν τῆς Ἐκκλησίας του, ὅτε ἐσῶριζεν ἡ ἀμειστοειχία πρὸς ἀναχώρησιν, κηθάνην λύπην βυθεῖαν, διότι δὲν εἶχεν τὸν καιρὸν νὰ μεταβῶ ὅπως ἀσπασθῶ μὲ ὄλην μου τὴν εὐλάβειαν τὴν χεῖρα ἀρχιεπισκόπου, ήτις, βρωμαλέα πρὸ τῆς αὐθόδου ἀνομιᾶς, εἶνε τῶσφ ἀπλή και θωπευτικὴ και πατρικὴ διὰ τοὺς μετανοοῦντας, τοὺς μικρούς, τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς δυστυχεῖς».

Τὰ ἀνωτέρω ἔγράφοντο κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1897. Ἐμμερο δὲ μετὰ δύο ἀκριθῶς ἔτη, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1899, νὰ κληθῆ ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀναπλάσεως» ὑπὸ τοῦ ἐν Κόρινθῳ Συλλόγου ὁ Ἄπ. Παῦλος, ὅπως ἐκφανήσῃ τὸν ἐπικεῖθειον τοῦ ἱεράρχου, εἰς ὃν ἄλλοτε τῶσφ θερμὸν, ἀλλὰ και εὐκρινὸν ἤρμωσεν ἐγκώμιον.

Φεῦ! τὴν στιγμήν αὐτὴν, καθ' ἣν χαράσσει τὰς γραμμὰς ταύτας, συναισθάνεται ὄλην τὴν ἀλήθειαν τῆς ῥήσεως, ὅτι ἡ μεγάλη ὁδὸν εἶνε σιγηλὴ και ἄφωνος. Καὶ ἐν τῷ κατακλύζοντι τὴν καρδίαν ἄγει ὁ κλάμος ἀπὸθαλε τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ μέγεθος τῆς ἐκτιμήσεως και τοῦ πένθους.

ΠΕΝΘΙΜΟΙ ΟΡΑΙ ΕΝ ΚΟΡΙΝΘΩ

Εἰς τὰς 3 μ. μ. τῆς 16 Φεβρουαρίου ἐρθάσμεν εἰς Κόρινθον. Τὰ ψυχὰς ὄρμαι. Χιονώδεις τῆς Ἀχαιᾶς αἱ ἀκρόρειαι χαιρετίζουσι τὰς παγωμέναις κορυφαῖς τοῦ Παρνασσοῦ· ἀλλὰ τὴν καρδίαν νέμεται φλόξ, τὴν ὅποιαν ἀνὰ πᾶν βῆμα βιαιοτέρην καθιστᾷ ἡ ἐπιτεινομένη σφοδρότης τῆς ὀλίψεως και τῆς ὁδύνης.

Θῦραι και ἐξῶσται ἐν πένθιμῳ διασκευῇ. Γυναῖκες και κόραι μελανέμενες. Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ θαρυσμένοι και κατάπληκτοι αἱ ὄψεις.

Τὸ προσερίτον τοῦ Συλλόγου «Ἀποστόλου Παύλου» και τὰ μέλη αὐτοῦ μὲ περιμένουν πρὸ τοῦ Καταστήματος. Τοῖς φέρω ἄνηθον σταυρόν, ὅπως τὸν καταθέσωσιν ἐπὶ τοῦ ἀγαπητοῦ ἀρχιεπισκόπου των, ὅστις ἦτο και ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ Σωματείου των. Ἐπὶ τῇ θεᾷ μου τὰ δάκρυα τρέχουν και εἰ-

λυγοὶ ἐκρήγνυνται. Ἐνθουσοῦμαι μὲ πόσῃν στοργῇ παρηκολούθει ὁ ποιμενάρχης των τῶν ἐν τῇ Ἀθήνῃ τοῦ Συλλόγου τῶν διδασκαλῶν μου. Φεῦ! ἀκόμη τὸ παρελθὸν Σίββητον μὲ ἠπάσθη, πατρικῶς και φιλοφρόνως ἀπερχόμενον εἰς Ἀθήνας. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπανέρχεται ἐγὼ κατασκευμένος, ἕνα ἐπιθέσω ἐπὶ τῆς σεπτῆς χειρὸς του τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν!

Ἐν τῇ καρτικῇ του, ἐξ ἧς τῶσφ ἐξήλθον μὲ σταθεροτέρην πίστιν, μὲ ἀμειότερον ζῆλον, μὲ ἀσφαλεστέραν εἰρήνην και φλογερωτέρην ἀγάπην, ἄπειρος συνωστισμός. Πλεῖστοι διευνηκέρουσιν ἐκεῖ. Αἱ νεφίδες τῆς γῆνος κατέπιπτον στροβιλιζόμεναι, και ἄνδρες, γυναῖκες, κορασίδες, και παῖδες, ἐνεκαρτέρουν κηθηλωμένοι ὑπὸ τῆς ἀγάπης και ὑπὸ τῆς συμφορᾶς.

Τὸν εἶχον εὖρει ἡ πρώτη προσβολὴ ἀσχολούμενον ἐντὸς τοῦ κήπου του εἰς φύτευσιν συκομαρέας. Πόσῃς και ἐγὼ τὸν εἶχον ἔδει, κλίνοντα πρὸς τὰ ἄνηθ του ἢ θεωροῦντα ἐν ἀγγελλίᾳ τὰ φυτὰ του! Φεῦ! Ἀνθὴ και φυτὰ ἐφάνησαν τῶσφ μαρμαρέναι, ὡστε ἔψκυτε και αὐτὰ ἡ πένθημος πτέρυξ τοῦ θανάτου.

Μαθήτριάι και μαθητὰι παρήλασαν ὄλοι πρὸ τοῦ λειψάνου του και ἠπάσθησαν τὴν χεῖρα, ήτις τῶσφ ἐξετάθη ἐπὶ τὰ παιδία ταῦτα εὐλογοῦσα ἡ προσέφερον εἰς αὐτὰ ἄνηθ και καρπούς. Καὶ τὰ μικρά, τὰ ὅποια δὲν διελάθονεν ἡ ἀγάπη, παρήρχοντο ἐν δάκρυσι και ὀλοουγμοῖς.

Καὶ οἱ μεγάλοι, παῖδες καθίσταντο και αὐτοὶ. Ἄνδρες ὄρμαι, ἐπιστήμενες διαπρεπεῖς, χωρικοὶ τραχεῖς, ἔμποροι εὐπόληκτοι, ἐθρήνουν ὅτι ἀφθόνοντο ὄρφανοί. Καὶ ἡ τῶσφ ἀδυναμία ἐμαρτύρει τρανωῶς τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης, ήτις συνεῖχε ποιμένα και ποιμνιον.

Ἀπαιτήσαι λαϊκῇ ἢ νεκρικῇ πομπῇ διήλθαε διὰ τῶν κυριωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως. Καὶ ὅτε τὸ φέρετρον κατεβιβάζετο, οἱ μὲν ἄνθρωποι ἀπεκαλύφθησαν και θλιβερά και σπαρακτικὴ ἀντήχησε συναυλία θρήνων και λυγμῶν, ἄνεμος δὲ πνεύσας συνέκλινε τὰ ἄνηθ και τὰ δεινδρόλλια τοῦ κήπου, τὰ ὅποια οὕτως ἀπηύθυναν και αὐτὰ τὸν εὐλαβῆ πένθημον χαιρετισμόν των πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐν ἐξαισίσις θησαυροῖς ψυχικῆς λεπτότητος και στοργῆς εἶχε τι ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅστις, ἀγαθὸς πρὸς τὰ πλῆθη, εὐλόγει ἕνα τὰ παιδία και ἐθεύρει ἐν ἡδύτητι τὰ κρῖνα τοῦ ἀγροῦ.

Καὶ ὅτε ἡ πομπὴ ἐξεκίνησεν ἐν συμφορῇ, ἐν δάκρυσιν, ἐν στεναγμοῖς, ἐν ὀλοουγμῷ, ὁ οὐρανός, ὅστις ἠγαλλία διὰ τὴν μετάνοσιν ἐνὸς δικαίου, γῆρας, και ὁ ἥλιος, φιλόφρων, ἠκτινοβόλησε λυμπρότερος και θαλπρώτερος ἐπὶ τὸ θνητόν τοῦ Ποιμενάρχου σκῆνωμα· και ὅτε ἡ πομπὴ παρὰ τὴν παραλιαν ἐφθασεν, ὁ Κορινθιακός, ἡμέμᾳ ἀποφρίστων, ἐξαπέστειλε πρὸς ὑστατον χαιρετισμόν κύμα, ὅπερ ἐφλοίσθησε πένθιμος, και ἀπεσῶρη εἶτα, ὅπως και ἄλλα κύματᾳ συνεχίσωσι τὸν αὐτόν φόρον τιμῆς και εὐλαβείας.

Περὶ ὥραν ἕτην, ἐν κατὰλυσμῷ σφροδῆς, ἐψῆλη ἡ νεκρικὴ ἀκολουθία ἐν τῷ νηῷ τοῦ ἁγίου Παύλου. Καὶ ὅτε ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Φθιώτιδος ἐπέσῆν εἰς τὸν Δεσποτικὸν Ὁρόνον, τὸ πλῆθος, ὅπερ ἐπὶ δέκα και πέντε ἔτη εἶχε συνειδήσει

νὰ βλέπῃ τὴν ἐπιβιβάσουσαν ἕνα και ἀγαθὴν μορφήν τοῦ Ποιμενάρχου του, κεντρῶσιν ὑπὸ νέας ὀδύνης πρὸς τὴν ἐπελθοῦσαν ἀπώλειαν, συναρῶθη ἐν θρήνῳ ὑποκόμφῳ, ὅτε δὲ ὁ Ἄγ. Φθιώτιδος προσσηνῆσας δι' ὀλίγων, ἐρώνησεν αἰωνία σπον ἡ μνήμη, τὴν αὐτὴν φωνὴν ἐπνεύλαθεν πάντα τὰ στόματα.

Καὶ τὰ στόματα ἐκείνα ἦσαν ἀπλῶς οἱ ἐρωνηεῖς τῶν καρδιῶν. Διότι ὁ μεταστὰς ἱεράρχης, ἀγαπήτας, εἶχε δινηθῆ νὰ ἀγαπήθῃ, ἡ δὲ Κόρινθος τὸν ἐθρήνησε και τὸν ἐκῆρευσε ὡς Πατέρα αὐτῆς, ὅτι ἐν πλάσματι και λέξει, ἀλλ' ἐν πράγματι και ἀληθείᾳ.

Ὁ Σύλλογος «Ἀναπλάσεως» ἐν ψηφίσμασιν αὐτοῦ ἀπεφάσισε μεταξὺ ἄλλων ὅπως πρὸς τιμὴν τοῦ μεταστάντος, ἀντιδιακοπῆς τῶν ἐργασίῶν του, ἀνοίξῃ ἐπὶ πέντε συνεχεῖς ἑσπέρας τὴν αἰθυσάν του εἰς θεολογικὴν διδασκαλίαν. «Εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, λέγει, ποσειθήμεν ὅτι θέλει εὐαρεστηθῆ ἰδέα ἡ ἀγία αὐτοῦ ψυχῆ, ἧς θερμότητος πῶσφ ἦτο ἡ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου συνταγματοποιήσεως θεολογικῆς διδασκαλίας, ὑποβοηθούσης τὸ ἐν τῷ νηῷ κήρυμά του».

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀποτίων ἐλάχιστον φόρον τιμῆς, εὐλαβείας και ἀγάπης πρὸς τὴν μνήμην τοῦ μεταστάντος ἱεράρχου, ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ τὰς ἑσπέρας τῆς Τετάρτης, Πέμπτης και Παρασκευῆς.

Μιχαὴλ Ι. Γαλανός.

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ

ΤΑ ΙΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Καὶ ὁ τόπος οὗτος, ὁ μὲ καλλονὴς ἀρετήτος, ὁ μὲ θεσπέσια θέληγητρά, ὠρίσθη ὡς τόπος κατοικίας τοῦ Ἀδάμ.

Ἐὰν ὄλοι τῆς γῆς αἱ ὠριότητες ὠχρίων ἐμπροσθεν τῆς ἀπαρμιλλίου λαμπρότητος τοῦ Παραδείσου, ἀλλὰ και ὁ Παράδεισος ἐχρησιμοποίησε ἀπλῶς ὄλας τὰς χάριτας, ἕνα ἀναδείξῃ περιφανέστερον ἐκείνον, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἔταξε κύριον αὐτοῦ και βασιλέα.

Φυσικῶς συμπλήρωμα και στεφάνωμα τοῦ ὄλου βασιλείου τῆς κτίσεως, ἀλλ' ἕνα και ἰδιαίτερον αὐτὸς βασιλεῖον. Ἡθικῶς και πνευματικῶς ὅχι πλέον ὑπέροχος, ἀλλὰ μοναδικὴ καθ' ὄλην τὴν φύσιν προσωποποιήσεως. Ὑπὸ τὸ ὠριότερον και τελειότερον σῶμα ψυχῆ θείας μετέχουσα μοῖρας και μὲ τὰ κἀλλιστὰ προικισμένη τῶν θείων δωρημάτων, τοῦ λόγου και τὴν ἐλευθερίαν.

Προνομιούχον δημιούργημα, ἦτο θευμάσιόν τι διάμεσον γῆς και οὐρανοῦ, κτίσεως και κτίστου.

Ὑπὸ τὸ σῶμα τὸ πνεῦμα διὰ τῆς ψυχῆς. Μυστηριώδης και ὑπερφύτης σύνδεσις ὄρατοῦ και ἀόρατοῦ.

Ἐβῶ και ἔσω. Φαίνεσθαι και εἶναι. Εἰς τὸ πρῶτον ἀνθήσει φωτοβολία εἰς τὸ δεύτερον.

Ψυχὴ θεοειδῆς ἀπεργαζόμενη ὑπερφύα οὕτως εἰπεῖν και τὴν σάρκα.

Πνεῦμα περιποιοῦν τι τὸ αἰθέριον και εἰς τὸ σῶμα.

Ζώσα και πάγκρατος επί της γης αντιπροσωπεία του ούρανού.

Ένωσις των κρημνίων των άγγελικών κόσμων και των μελιδιών του Παραδείσου, ίδού ο Άδάμ.

Θεός όχι, αλλά ειλικών όρατή του Θεού.

Και έν ό Πλάστης ένεφανίζετο υπό μορφήν αίσθητην, άλλον θά έπίλαμπε διαφορετικός από το πλάσμα.

Άνεφραστως παράστασις νεότητος, χάριτος, ευγενείας, κάλλους, μεγαλειότητος, ισχύος, ζωής.

Όσάκις περιπατών, παρά τά άπειρήριμα και διαυγή χορηγο του Παραδείσου βλάκια, ήμιλλώντες ταύτα άναματίζύτων, ποίον να έπίδειξη καθαρώτερα τά νερά του, διά να κατοπτριθί ή μορφή του περισσότερο εις αυτά.

Και όταν έπεφάνετο προς τής όχθης του Φισών, του Γιών, του Τύριδος, του Εύθιράτου, τά κήματά των συνεκράτου την όρμήν των, διά να εντροφήσωιν επί μακρότερον εις την όρσσην και την ακτινοβολίαν του νερού βασιλείας του Παραδείσου.

Είς την νεκτερινήν εμφάνισίν του, τó ήλιοτρόχιον διήνοιγε τά άνθη του, εξαπατώμενον πρό τής λαμπρότητος τής όφεις του.

Και επί παρουσίη του γλυκυτέραν ή σαλήνη πρόβρυσε την λάμπην της, τά δέ άστρα έμεγάλυνον και έπεδείκνυνον ώραιότερον τó φώς των.

Συχνά ό άετός έσταμάτησε και έχρηήλωσε την πτήσιν του, διά να θεωρήση την μεγαλοπρεπή του καλλονήν, πολλάκις δ' έψαυσαν αυτόν θεοπευτικώς οι πτέρυγίς του.

Και καθ' έκάστην ό λίαν, ώς άποδίδων προς τόν Άδάμ, φόρον τιμής και ύποταλείας, τόν ήκολούθει επί ώρον, ή τόν έχαιρέτιζε διαβαίνοντα διά βρυχηθμού παρατεταμένου.

(Άκολουθεί).

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(Κατ' έλευθέραν μετάφρασιν)

Η ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ

Όλοι ήμείς πρέπει να φανερωθώμεν έμπροσθεν του βήματος του Χριστού. Και πλούσιος ήν ήσαι, έννόησε ότι θά δώσης λόγον, έν εις πόρους ή εις πτωχούς τά χρήματα έξέδωσας, έν εις κυριότους και κόλακας ή εις τούς έχοντας ανάγκην, έν εις ασέλγειαν ή εις φιλανθρωπίαν, έν εις τρυφήν και ήσυχίαν και μέθην, ή εις την βοήθειαν των άκούστων. Όχι δέ μόνον διά τά πώς έδαπάνησας, άλλα και διά τó πώς άπέκτησας θά δώσης λόγον, έν δηλαδή την περιουσίαν σου συνήθροισες με δικαίους κόπους, ή από άρπαγήν και πλεονεξίαν, έν εκ πατρικής κληρονομίας, ή διά καταστρεφής όρφνικων οικιών και διαρπαγής τής περιουσίας των χηρών ... Όχι δέ μόνον ό πλούσιος διά τόν πλουτόν του, άλλα και ό πτωχός διά την πτωχείαν του θά δώση λόγον, έν δηλαδή γενναίως και ευχαρίστως την πτωχείαν υπέ-

μεινεν, έν δέν άπηλίθη, έν δέν έστενωχωρήθη, έν δέν κατηγόρησε την πρόνοιαν του Θεού, όταν έβλεπον άλλον να τρυφή και να σπαταλή τόν δέ έκυτόν του εις στερήσεις να εύρίσκηται. Διότι καθώς τόν πλούσιον θά έξετάση ό Θεός, έν έδείχθη έλεήμων, τοιοιούτρόπως θά ζητήση από τόν πτωχόν έν έδείχθη ύπομονητικός. Όχι δέ μόνον δι' ύπομονήν, άλλα και δι' έλεημοσύνην επίσης θά δώση εύθύνas ό πτωχός. Έπειδή ή πτωχεία δέν είνε έμπόδιον προς την άγαθησίαν. Και μαρτυρεί τούτο ή γήρη, ή όποια όμοσ κατέβαλε λεπτά, και με την μικρήν ταύτην καταβολήν εύδοκίμησε περισσότερο από εκείνους, είντες τά πολλά κατέθεσαν.

Όχι δέ μόνον οι πλούσιοι και οι πτωχοί, άλλα και οι άρχοντες και οι δικαστάι με πολλήν θά έξετασώσιν άκριβείαν, έν δέν έφέθειραν τó δικαίον, έν δέν έφήρισαν μεροληπι-κώς, κατά τής συμπθείας και τής αντιπαθείας των προς τούς διαδίκους, έν την ψήφόν των δέν επηρέασαν κολακαίαι ή μησικαίαι.

Όχι δέ μόνον τής πολιτείας οι άρχοντες, άλλα και των εκκλησιών οι προϊστάμενοι θά δώσωιν λόγον περί του πώς διεχειρίθησαν την ιδικήν των έξουσίαν. Και μάάλιστα ούτοι τās βαρυτέρας και τιχροτέρας υπέχουσιν εύθύνas. Διότι και ό έπιτετραμμένος να κηρύττη έν άκριβεία θά έξετασθί εκεί έν μήτε από άμειλιαν μήτε από πάθος απέκρυψε χρησίμόν τι, και άν προς διδασκαλίαν έχρησιμοποίησε και τόν προσωπικόν του βίον. Ό δέ έπίσκοπος πάλιν, όση έπισηματότεραν θέσιν κατέλαθε, τόση αυστηρότερον θά κριθί, όχι μόνον διά διδασκαλίαν και πτωχών προστασίαν, άλλα και διά χειροτονίας και άλλα άναριθμητα.

Όχι δέ μόνον διά τās πράξεις μας, άλλα και διά τούς λόγους μας θά δώσωμεν εύθύνas, μήπως τυχαίως και εις μάτην αυτούς διασκορπίζομεν. Διότι πολλάκις δέν έθλαψαν τόσον χρήματα ασκόπως έξοδευθέντα, όσον λόγοι άργοί και άχρηστοί. Πολλάκις λόγος χωρίς σκέψιν ολοκλήρους άνέτρεψεν οικογενείας, και ψυχάς κατέστρεψε και κατέλυσε. Και την μέν ζημίαν των χρημάτων είμπορούμεν πάλιν να διορθώσωμεν λόγον δέ, ό όποιος άπξ. από τó στόμα μας έξεπήδησε, δέν είμπορούμεν πλέον όπίσω να τόν λάθωμεν.

Όχι δέ μόνον δι' όσα είπομεν, άλλα και δι' όσα ήκούσμεν θά δώσωμεν εύθύνas. π.χ. έν κερδέσθημεν ψευδή κατά του πλάστον κατηγορίαν. Διότι, άκουσμα, λέγει, ψευδές να μη δεχθίς. Έάν δέ οι δεχόμενοι τās συκοφαντίας δέν θά συγχωρηθώμεν, όσοι διαβάλλουσι και κατηγορούσι, ποίον θά έχωσιν άπολογία;

Και τί λέγω λόγους και άκούσματα, όπου και διά τούς άπλους διάλογισμούς μας θά δώσωμεν εύθύνas; Με τόν αδελφόν σου ήμιλείς και τόν έπαινείς πολλάκις με τó στόμα και την γλώσσαν. Άλλ' έν τόν όλον έχες εις την καρδίαν σου και την γνώμην πονηράν, με τόν νούν σου έκκαούργησες έναντίον του, και θά δώσης λόγον δι' αυτό ... Όταν λοιπόν άκούσης, ότι ό Θεός καλεί εις λογοδοσίαν τούς δούλους του, έννόησον ποίον θά είνε τής μεγάλης κρίσεως τó δικαστήριόν. Ητι πάσα αξία και πάσα ήλικία και οι άνδρες όλοι και οι γυναικίς θά κριθούν εκεί, και άναλογίαν τās ιδικάς σου άμυ-

τίας πάσης. Διότι και έν σύ ό ίδιος λησμονήσας τά πλημμελήματά σου, ό Θεός δέν θά τά λησμονήσας ποτέ, άλλα θά τά στήση έμπροσθεν των όφθαλμών σου, έν δέν προλάβης να τά καταλύσης διά μετανοίας και έξουσιογήσεως, και διά τής προθύμου πάντοτε συγχωρήσεως των προς σε σφαλμάτων των άλλων.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

(Κατ' έλευθέραν μετάφρασιν)

ΠΡΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Λέγεις να νηστεύσης δέν ήμπορείς, επειδή δέν άντέγεις εις την νηστείαν. Μη προφασίζου ότι άρρωστος είνε και αδύνατον τó σώμα σου. Διότι τās προφάσεις σου όχι εις έμέ, άλλα εις τόν Θεόν λέγεις, όστις εξεύρει τó άπατηλόν αυτών και τó ανυπόστατον. Να νηστεύσης δέν είμπορείς, είπέ μοι; Μέχρι κόρου δέ να τρώγης δι' όλης τής ζωής σου, και να συντρίβης τó σώμα σου διά τού βήρους των φαγητών ήμπορείς; Και όμως εις τούς άσθενείς όχι φαγητών ποικιλίαν, άλλα και έγκράτειαν μέχρι στερήσεως γνωρίζω ότι οι ιατροί διατάττουσι. Πώς λοιπόν όστις ταύτα δύνασαι, εκείνα θά δέν δύνασαι προφασίζεσαι; Τι είνε ευκολώτερον εις την γαστέρα, να περάση ήσυχα την νόκτα, άφού λιτός έφαγην, ή με φαγητών άφθονίαν να κείται βεβαρημένη; μάλλον δέ μήδ να κείται, άλλα συχνά επί τής κλίνας να μεταστρέφεται στενήχουσα και να διαρραγί κινδυνεύουσα; Βατός έν είπες ότι οι κυβερνώμενοι πλέον ευκολώτερον τó σάξουσιν, έν είνε παραφορτωμένον παρά έλεύθερον και έλαφρόν. Διότι τó μέν πλείον, τó όπιον συμπέζει τó πλίνθος του φορτίου, άλλην κόματος παραγή και εισβολή κατεθύθησιν αυτό' συμμετρως δέ άν ήνε φορτωμένον, ήπαται επί των κυμάτων και ουδέν τó έμποδίζει εις μεγάλητερα ύψη να άνέρχεται. Και των ανθρώπων λοιπόν τά σώματα, όταν μέν καταβαρύνονται με συνεχή πολυφαγίαν, εύκόλως καταθυ ζονται υπό των άσθενειών. Όταν δέ άπλην τρυφήν μεταχειρίζονται και έλαφράν και την ένδεχομένην να ένσκήψη άσθίνειαν υπεκαφεύγουσι, και την ήδη έπιλυθούσαν άπόθησαν. Βεβαίως δέ κατά σε και τó ήσυχάζειν κοπιωδέστερον θά ήνε διά τούς άσθενείς του τρέχειν, και τó ήραμείν του παλαίειν, έν άλλώς λέγεις ότι ή τρυφή είνε καταλληλοτέρα εις τούς άσθενόντας από την λιτήν δίαιταν. Διότι ή μέν αυτάρκεια και ή λιτότης είνε οίκοί εις τόν οργανισμόν και συντηρούσι και προάγουσιν αυτόν. έν ή πολυτέλεια και ή ποικιλία των φαγητών φθείρουσι τó σώμα, έδημιούργησαν τά διάφορα είδη των νοσημάτων.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑΤΑ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Η νηστεία δέν γνωρίζει τί είνε δάνειον. του νηστεύοντος ή τράπεζα δέν μοιρίζει από τόκους. πατρικά χρέη δέν πνίγουν τόν όρφονόν του νηστευτού υίόν, καθώς όρεις περιπλεκόμενοι. Και άλλης δέ εύφροσύνης άφορμή ή νηστεία γίνεται. Διότι καθώς ή δίψα κάμνει γλυκυτέρον τó ύδωρ, και πείνα προηγηθείσα πλέον έπιθυμητήν και γλυκείαν καθιστά την τράπεζαν, τοιοιούτρόπως και των φαγητών την απόλαυσιν εύνοεί ή νηστεία. Διότι αυτή μεσολάθησασ, και την συνεχή τρυφήν διακόψασα, πλέον αγαπητή θά κάμη να σοι φαγί ή επανάληψς αυτής. Όσοτε, έν θέλης έπιθυμητήν εις τόν έαυτόν σου να κατασκευάσης την τράπεζαν, υποβάλλου εις νας εκ της

νηστείας μεταβολής τής διαίτης. Σύ δέ, επειδή καθ' ύπερβολήν υπό τής τρυφής κυριεύσας, χωρίς να τó αισθάνησαι, έλκταίνεις τής τρυφής την εύχρησίτησιν, και ένεκα τής έμπαθοσύς φιληρόνως την ήδονήν άφνίζεις. Διότι ή μέν συνεχής γρήσις εύκαταφρόνητον κάμνει την απόλαυσιν. Σφαιρότερον δέ προς τās απόλαύσεις φερόμεθα εκείνων, τά όποια σπανιώτερον έρχομεν. Τοιοιούτρόπως και ό Θεός έπρονόησεν όπως διά τής περί τόν βίον ποικιλίας είνε πάντοτε εις ήμας ευχάριστα τά διάφορα αυτού δώρα. Δέν βλέπεις ότι και ή ήλιος πλέον γρημόσυνος είνε μετά την νόκτα; και τó να είνε τις έξυπνος ότι είνε πλέον εύχαρι κατόπιν του ύπνου; και ή υγεία πλέον άγαπητή κατόπιν άσθενείας; Και ή τράπεζα λοιπόν χαριστέρα είνε κατόπιν νηστείας. Τόσον διά τούς πλούσιους και έχοντας πολυτέλη την δίαιταν, όσον και διά τούς έν άπλότητι ζώντας και εκ του προχείρου έτοιμάζοντας τά τής τρυφής αυτών.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ

Φροβήθητι τούπόδειγμα του πλούσιου. Έκείνον εις τó πυρ του ήδου παρέδωκε τó ότι τόν βίον του έπέρασε τρυφών. Η κατ' αυτού κατηγορία δέν ήτο ή επί άδικία, άλλα τó ότι σκοπόν τής ζωής του κατέστησε την μαλλικήν δίαιταν, και διά τούτο έτηνανίζετο εις τής καμίνου την φλόγα. Διά να σείσωμεν λοιπόν τó πυρ εκείνο, ύδατος έχομεν ανάγκην. Και δέν είνε μόνον διά τó αλώνιον ήμών μέλλον ώφέλιμος ή νηστεία, άλλα και εις αυτήν ήμών την σάρκα. Διότι ή υπερβολική και άκρα του σώματος υγεία έχει τās αλλοιώσεις αυτής και τās μεταβολάς, επειδή υποκύπτει ή φύσις, ως να μη ήδύνατο να βαπαύξη τής περισσής υγείας τó βάρος. Πρόσεχε λοιπόν μήπως, περιφρονών τώρα τó ύδωρ, ύστερον ρανθίς μέν αυτόν έπιθυμήσης, ως ό πλούσιος του Εύαγγελίου. Κανείς δέν έμέθυσεν από τó ύδωρ. Κανένας ή κεφαλή δέν ήσθάνθη άπ' αυτό οδύνην και καρθαρίαν. Κανείς, την ύδροποσίαν άγαπών, δέν έχρηάσθη ποτέ ξένους πόδας. Και κανένας οι πόδες δέν έέθησαν, ουδς οι χείρες άχρηστοί έγιναν, ένεκα του ύδατος. Διότι ή άταξία τής πέψεως, ήτις κατ' ανάγκην εις τούς τρυφηλούς έπιβαίνεται, αυτή τās σφοδράς άσθενείας εις τó σώμα προξενεί. Του νηστεύοντος σερμόν είνε τó χρώμα, έλεύθερον από την άνοιχτή και νοσηράν των μεθύσων έρυθρότητα; και ήμερος ό όφθαλμός; και κόσμιον τó βάδισμα; και σοβαρόν τó πρόσωπον, μη έξευτελιζόμενον με ακολάστους γέλωτας; και συμμετρία είνε εις τούς λόγους του; και καθάρότης εις την καρδίαν του.

Η ΠΑΙΡΗΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑ.

Άλλ' εις την από των φαγητών μόνον άποχήν μη νόμιζε ότι κείται τó αγαθόν τής νηστείας. Διότι νηστεία άληθής είνε τó να γείνη τις όλως διόλου ξένος του κακού. Με πάσαν προς την άδικίαν σχέσιν συγχώρησε εις τόν πλησίον έν αν' έλύπησεν άφησε εις αυτόν όλα τά προς σε άμαρτημάτα του. Δέν τρώγεις κρέατα; άλλα τρώγεις τόν αδελφόν σου. Άπέχεις από οίνου, άλλα δέν νικās τās ύβριστικας όρμιάς σου. Και έν ή τήν έσπέραν περιμένεις άλλην τρυφήν του νηστευτού να λάθης, άλλ' άλλην την ήμέραν σου έξοδεύεις εις τά δικαστήρια. Άλλοίμενος εις τούς μεθύοντας, όχι από οίνου, ό θυμός μέθη είνε τής ψυχής, όστις παράφροντα την κάμνει, καθως ό οίνος. Η λύπη μέθη είνε και αυτή, ή όποια συσκοτίζει και καταθυθίζει εις τής άθυμίας τó πέλαγος την ψυχήν. Ό φόβος άλλη πάλιν αυτός μέθη, όταν προέρχεται όθεν δέν πρέπει...

Καί ἐν γίνεσθαι ἑκάστου πάθος, τὴν ψυχὴν διασεύει, μέθη δὲ κινῶσι ἢ ἡμῶν ἢ τῶν ἄλλων. Τὸ δὲ ἐν ἐνὶ τῶν πῶν πῶν ἀνθρώπων, ἐμφαντὴς κατὰ τὸ σῶμα, ἐμφαντὴς καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, ποῦτο ἀποτελεῖ τὴν πλῆρη καὶ ἀληθῆ νουθεσίαν.

Εἰς τὸ ἐπόμενον ἑστῶτον
ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΝΕΩΝ ΑΡΘΡΩΝ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ ΜΑΣΣΟΝΙΑΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Διόδοτος τοῦ ἀποθιώσαντος προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατικῆς Φήλικας Φῶρ ἐξελέγη ὁ Πρόεδρος τῆς Γερουτικῆς Λουμπῆ ἐμεινωσῆσαν ὁ ἄλλοτε πρωθυπουργὸς Μελίη.

— Κατὰ τοῦ ἐλαττωμένου νέου Προέδρου ἐνηργήθησαν ἀποδομαστικὰ διαδηλώσεις, καὶ ὡς ἐπρωτοστατήσαν ὁ βουλευτὴς καὶ ποιητὴς Δερουλιῆ. Ἐνταῦθα τούτου ἡ Γαλλικὴ Βουλὴ διὰ μεγάλης πλειονοψηφίας ἔρε προσκαίρει τὴν ἀστυλιάν τῶν βουλευτῶν, ὁ δὲ Δερουλιῆ καλῶς καὶ ἔτερος βουλευτῆς, ὁ ἄλλοτε φυλακισθὴντες, πρόκειται νὰ παραπεμφθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Κοινοβουλίου.

— Ἡ Ἰταλὶα ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ συμμετάσχη τοῦ συνέδριου περὶ ἀφροδισμοῦ, ἐν γένῃ δακτὸς ἐν αὐτῇ καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πάπα. Ἡ δὲ Ἀγγλικὴ κυβερνήσις ἐδήλωσεν ὅτι ἐν περιπτώσει ἀποχής τῆς Ἰταλίας θ' ἀπέσχη καὶ αὐτὴ.

— Κλίτοι ἀρκετὰ παρήλθον ἀπὸ τῶν τελευταίων βουλευτικῶν ἐκλογῶν ἡμέραι, ἀκόμη δὲν ἐξηκρωθῆναι πῶς εἶνε ἡ δύναμις ἐκάστου τῶν ἐν τῇ Βουλῇ κομμάτων.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἀπέθανεν ὁ κ. Ἀνδρέας Συγγρός. Ὁ θάνατός του ἐβῆσεν εἰς πένθος ἅπαν τὸ ἔθνος. Ζῶν ἔτι διέθεσεν ὑπὲρ τῆς πέντε ἐκατομμύρια δραχμῶν διὰ δημοτικὰ κτίρια καὶ σχολικοὺς φιλανθρωπικούς, ἡ δὲ διαθήκη του καταδικάσκει τὰ εὐγενῆ καὶ φιλόνητοια αἰσθήματα, ὑφ' ὧν ἐναφρεῖται. Πικρατὸς γενικῶν πρὸς ἰδιώτας κληροδοτήματων κληροδοτῆ ἐπίσης εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον Ἀθηνῶν λίρας στερλίνης εἴσοσι χιλιάδας διὰ τοῦ κληροδοτήματος τούτου ἐπίθρησι, ἐπιτὸς τῶν γενικῶν βελτιώσεων, νὰ συστήθῃσιν εἰκονομικὰ μαγαζαῖα χροῖν τοῦ πτωχοῦ λαοῦ καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐργατῶν. Εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον Ἀθηνῶν κληροδοτῆ δακαπέντε χιλιάδας λίρας. Εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν ἀπύρων γενικῶν δακαπέντε χιλιάδας λίρας. Εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Χατζῆ Κώστα δέκα χιλιάδας λίρας. Εἰς τὸ «Ἀκακλιεῖον» Ὀρφανοτροφεῖον δακαπέντε χιλιάδας λίρας. Εἰς τὸ Δραμακλιεῖον Ὀρφανοτροφεῖον δακαπέντε χιλιάδας λίρας. Εἰς τὸ Ὁρσεῖον δακαπέντε χιλιάδας λίρας. Διὰ τὴν φιλανθρωπικὰ καταστήματα τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος Χίου εἴσοσι πάντα χιλιάδας λίρας. Διὰ τὴν συντήρησιν σχολείου ἐν ἁ.θ.ι. λιμάνι τῆς Χίου, εἶναι κατήγατο ὁ προπλάπτης του, πέντε χιλιάδας λίρας. Διὰ τὴν Μεγάλαν τοῦ Γένους Σχολὴν καὶ τὸ Ἰωαννέμιον Περθοναγωγεῖον ἐν Κ[ο]ρίνθαι ἀνὰ πάντα χιλιάδας λίρας. Δακαπέντε χιλιάδας λίρας πρὸς ἀνίγειρον ἐν Κων[ο]πλίαι Ὀρφανοτροφεῖον ἀρρένων καὶ θηλέων ἑτέρως δακαπέντε χιλιάδας λίρας διὰ τῆς πολυειδῆς ἀνάγκης τοῦ Πατριαρχείου. Ὑπὲρ τοῦ Ἑλλήν, κράτους τρεῖς ἐκατομμύρια δραχμῶν διὰ τὴν εἰσοδομὴν δημοτικῶν Σχολείων καὶ Βιβλιοθηκείων καὶ πρὸς βελ-

τιώσιν τῶν φυλακῶν, Δακαπέντε χιλιάδας λίρας εἰς τὸ θεραπευτήριον ὁ Ἑδαγγελισμός. Ἡ κηδεὶα τοῦ μεταστάντος ἐγένετο πένονιμος, ὑπολογίζεται δὲ ὅτι ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα χιλιάδας λαοὺ παρεκολούθησαν τὴν ἐκφορὴν του.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἦς Χριστιανὸς ὡς πρῶτον καὶ κύριον βιβλίον πρέπει νὰ ἔχη ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὴν Κεινὴν Διαθήκην, ἀλλὰ δὲ τὴν Ἱερὰν τοῦ Χριστιανισμοῦ Βίβλον τὴν περιέχουσαν τὰ 4 Εὐαγγέλια, τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὰς Ἐπιστολάς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἐν τῇ Βίβλῳ ταύτῃ εὐρίσκονται τὰ ἀναγιγνωσκόμενα κατὰ Κυριακὴν Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγέλια.

Κυριακὴ 21 Φεβρουαρίου

Ὁ Ἀπόστολος ἐκ τῆς Ἀ' Κορίθ. Ἐπιστ. γ' 8—9 2
τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον κε'. 31—46.

Κυριακὴ 28 Φεβρουαρίου

Ὁ Ἀπόστολος ἐκ τῆς πρὸς Ῥωμ. Ἐπιστ. Παύλ. γ' 14—18 4.
τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ε' 14—21.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΔΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
7—8 μ. μ.

Κυριακῆ	21	Φεβρουαρίου	Μ. Ι. Γαλανός
Τετάρτη	24	»	Κωνστ. Διακλήμας
Παρασκευῆ	26	»	Μιχαὴλ Ι. Γαλανός
Σάββατον	27	»	Μ. Ι. Γαλανός

Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης 4—5 μ. μ.

Κυριακῆ 21 Φεβρουαρίου Ἀρχιμ. Τιμ. Ἀναστασίου
Ἐν τῷ ναῷ Μεγάλου Μοναστηρίου
6 1)2—7 1)2

Τρίτη 23 Φεβρουαρίου μ. μ. Ἀρχιμ. Εὐσ. Ματθόπουλος.

Ἐν τῷ ναῷ Ἀσωμάτων 6 1)2—7 1)2

Πέμπτη 20 Φεβρουαρίου ἀρχιμ. Εὐσ. Ματθόπουλος

Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς 6 1)2—7 1)2

Σάββατον 27 Φεβρουαρίου Ἀρχ. Εὐσ. Ματθόπουλος.

Ἐν τῇ Λαϊκῇ Σχολῇ Οἰκονομίας 7 1)2—8 1)2

(παρὰ τὸν Σουθμόν Μακρυγιάννη)

Πέμπτη 25 Φεβρουαρίου ἀρχιμ. Πανάρτος Δουληγέρης

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ Τμήμα τῆς «Ἀναπλάσεως»

Ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου

Κυριακῆ 21 Φεβρουαρίου ἐν τῇ λειτουργίᾳ Μ. Ι. Γαλανός.

Ἐν τῷ Ζωννεῖῳ Ὀρφανοτροφείῳ

Κυριακῆ	21	Φεβρουαρίου	4—5 μ. μ. Ἀρχ. Π. Δουληγέρης
Τρίτη	23	»	7—8 Ἱεροκλῆς Παπαμικνώλης
Πέμπτη	25	»	7—8 Τιμόθ. Ἀναστασίου
Σάββατον	27	»	6—7 Χρ. Ἰωαννίδης

Τύποις Α. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΑ
Ὅδος Ἀδριανοῦ, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἀριθ. 66